

Florin Meșca despre volumul lui Ionuț Caragea - Mesaj către ultimul om de pe Pământ

Prietenul meu de dincolo de oameni, poetul și criticul Ionuț Caragea, mi-a semnalat cu puțin timp în urmă apariția ultimului său volum de versuri: „*Mesaj către ultimul om de pe Pământ*” (Editura Fides, Iași, 2017).

În primul rând, mi-a atras atenția titlul volumului care, pot spune că m-a șocat. Pentru că promitea o perspectivă aparte a așezării poetului în raport cu lumea, cu creația, o viziune cel puțin interesantă. Nu am pus niciun moment la îndoială primul gând ce mi-a venit: poetul, în rolul penultimei persoane de pe Pământ, poartă un dialog (probabil, filosofic) cu ultima persoană de pe Pământ. Dar dacă, m-am întrebat în secunda doi, poetul se așază în ambele ipostaze și are loc, de fapt, un dialog cu propriul sine? Ce poate să-și spună sieși, poetul? La ce energii se (și ne) conectează, pentru a revela ceea ce, de regulă, rămâne definitiv ascuns neautorizaților?

Am început să citesc. Și, fără niciun efort, poetul m-a purtat în lumea lui și m-a provocat să devin unul dintre cele două personaje: penultimul sau ultimul om de pe Pământ - la alegere. Sunt convins: doar așa poate fi citit omul și înțeleasă poezia lui. Cât de mult mi-aș dori să văd și eu la fel de bine! Iată două exemple: "*un poem pe care-l va citi / ultimul om de pe Pământ / la revărsatul zorilor / și va spune / îți mulțumesc ție / poet al unei generații de orbi / că n-ai renunțat / să visezi la nemurire...*" (Poemul meu de azi) și "*dar dacă mesajul meu / către ultimul om de pe Pământ / este, de fapt, un răgaz de respirație divină / care mi-a fost oferit / înainte de a mă întoarce / la mine însumi?*" (Mesaj către ultimul om de pe Pământ).

Îmi este greu să fac comentarii. Nu am calitate. Eu, muritorul, sunt aici - Poetul este Acolo! De ce folosesc majuscula? Deoarece, cu siguranță, Creatorul nu regretă harul pe care i l-a dăruit. Probabil că, atunci când, pentru a-i da viață și a sufla asupra-i, i-a grăit astfel: - *Omule, ție îți dau harul vorbelor meșteșugite - aștept să Mă surprinzi!*

Dumnezeu a tăcut. Cerul s-a deschis și s-a închis la loc. Pe o rază invizibilă de lumină harul a coborât în trupul potrivit și... s-a născut Poetul. Om din trup de om, cu plânsetele de rigoare. Cum și-a folosit harul Poetul, putem să ne dăm seama aplecându-ne asupra volumului de față. Cât și asupra tuturor celorlalte opere oferite Hărăzitorului până acum. Trebuie să recunoaștem: datoria este mare! Acum, sincer să fiu, nu pot să enunț eu, un anonim, cât de înaltă este ștacheta Omniprezentului. Ceva îmi este foarte clar însă: Poetul și-a dat seama de cât de nobila îi este viața, are clare reperate estetice și, adeseori, dialoghează direct și cuviincios cu Cel ce l-a hărăzit.

În dialogul dintre ultimul și penultimul om, adeseori, invizibilă, se întrepătrunde întreaga mulțime - martori muți - a muritorilor ce s-au perindat pe planetă, oameni cărora - recunoaște Poetul, ca ultim registrator - în graba sa de la ultima întoarcere pe Pământ, le-a uitat numele. Și mai îndrăznesc o afirmație: se simte permanent prezența Tatălui. Toate fericirile, toate angoasele Poetului (un ales în adevăratul sens al cuvântului) sunt un cumul al tuturor fericirilor și angoaselor celor cărora, neglijent, le-a uitat numele. Fiecare poem este o întrebare, o încercare de răspuns sau un mesaj subliminal. Ultimul poem face lumină. Poetul, ultimul om de pe Pământ, își asumă misiunea (autorizat fiind) reprezentării tuturor confrăților, "*frați cu toții/ întru iubire/ sacrificați/ ca orice oștire/ care se luptă până la moarte/ pentru veșnicia lor/ dintr-o carte*".

"Cartea vieții", un fel de Biblie a poezilor, ceva atât de sfânt, încât poți jura cu mâna pe ea, este cartea cu care Poetul se va prezenta în fața Judecătorului (Cel ce i-a dăruit harul) dacă, bineînțeles, va scăpa de infern și de câini. De infern... ține de Poet: va scăpa, dacă nu are scrijelate semne prea adânci pe răbojul greșelilor. Cu câinii e mai greu. Sunt prea mulți.

Sursa: Florin Meșca, 2017